

[Per Møller.]

et dansk synspunkt vil det virke naturligt og værdifuldt, hvis også disse lande, i hvert fald lidt efter lidt, kunne komme med i disse konventioner og derved yde bidraget til at klarlægge disse spørgsmål.

Nordqvist: Jeg kan tilslutte mig, hvad de tidligere ordførere har sagt, og skal kun bemærke, at man på den konference, der blev afholdt i 1958 om retsordenen på havet, desværre ikke kunne opnå enighed om det allervigtigste problem, nemlig bredden af staternes territorialfarvand. Der opnåedes ikke det nødvendige to tredjedele flertal for denne beslutning. Men de forskellige deltagende nationer har på anden vis senere, f. eks. i form af særlige fiskerizoner, til en vis grad afbødet dette minus.

Særlig sårbare fiskerinationer som f. eks. Island håndhæver en fiskerigrænse på 12 sømil, medens andre søfartsnationer, herunder bl. a. England og Danmark, har tiltrådt den særlige fiskerikonvention i 1964, der giver de kontraherende parter mulighed for at udstrække fiskerigrænsen til 12 sømil.

Selv om dette overordentlig vigtige problem ikke blev løst — det har selvfølgelig også politiske perspektiver — opnåedes der altså enighed om andre vigtige emner vedrørende disse ting, bl. a. handels- og krigsskibenes rettigheder og pligter både i det åbne hav og på søterritoriet, gennemsejlingen af stræder, fiskeri- og fredningsforanstaltninger på det åbne hav og endelig den kontinentale sokkel, det vil sige den del af havbunden, der strækker sig fra land ud til de store havdybder.

I en tid, hvor folkeretten er noget temmelig diffust, og hvor enigheden om folkeretlige emner fortrinsvis angår de terror- og ødelæggelsesvåben, en stat med god samvittighed kan anvende for at udrydde uskyldige og værgeløse mennesker — folkeretsetik og -moral er som bekendt vidt forskellige begreber — kan man med tilfredshed konstatere, at der kan opnås mellemfolkelig enighed om så betydningsfulde emner som de her foreliggende.

Konferencens resultater udmøntedes i de konventioner, tinget nu har til godkendelse, idet folketinget dog tidligere har ratificeret konventionen om den kontinentale sokkel. Da konventionerne er underskrevet også

af Danmark, og da konventionerne ifølge ministerens oplysninger har været genstand for en særdeles grundig behandling i de kompetente ministerier, kan det radikale venstre tiltræde, at konventionerne ratificeres.

Poul Dam: Jeg må sige, at det fylder mig med nogen bekymring, at Danmark skulle ratificere disse konventioner, som ikke er og formodentlig ikke kan ventes ratificeret af Norge og Sverige — så vidt jeg kan se, heller ikke af Island. Der er kun en enkelt af dem, der er ratificeret af Vesttyskland, nemlig den valgfri protokol om afgørelsen af tvister. Det vil altså sige, at vore nabo-lande er ikke med i billedet.

Når man i øvrigt ser listen over de lande, som har ratificeret konventionerne, falder man jo over det interessante, at et ganske betydeligt antal af de lande, som er så interesserede i det åbne hav, er lande, som har endog meget langt til det åbne hav — Malawi, Uganda, Schweiz og andre udmærkede lande, hvis statsborgere naturligvis er i stand til at bevæge sig på havet som alle andre, men som dog ikke har den nære havinteresse, som et land som Danmark må have. I forbindelse med denne liste kunne man måske bede udenrigsministeren om at gøre sit ministerium opmærksom på, at Den Sydafrikanske Union for år tilbage har skiftet navn til Den Sydafrikanske Republik, hvad man ikke har opdaget i bemærkningerne.

Vi er altså meget bekymrede og tror i og for sig, at det ville være rigtigt at udsætte ratifikationen, indtil man havde forhandlet sagen nærmere med Norge og Sverige, og i hvert fald indtil folketinget fik noget mere at vide om, hvorfor Norge og Sverige ikke har interesse i at ratificere disse ting.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg takker ordførerne for de positive og venlige bemærkninger. Der kan måske blive råd til med et lille smil at sige, at det er første gang, jeg har den ære at veksle ord med den tidligere fiskeriminister, og jeg noterer med fornøjelse, at han er elskværdigere, siden han er kommet i opposition — en lidt usædvanlig, men meget glædelig udvikling.

Det ærede medlem hr. Hindkjær Pedersen ønskede, at Norge og Sverige også måtte